

лънцето още не бѣше изкочило надъ синитѣ хребети надъ Витоша и само най-високитѣ върхове на Рила потъваха въ позлата. Дългата сѣнка на планината покриваше полето съ синкавъ сумракъ. Подгонена отъ сутринния вѣтръ, надъ лжкатушна Струма се носѣше бѣла мъгла, като димъ отъ нѣкакво грамадно огнище.

Чудна тишина изпълваше полето. Сякашъ ни една жива душа не смущаваше сънния покой на лѣтното утро. Не пѣха авлиги въ дърветата. Надъ нивитѣ не пърхаха съ криле качулати чучулиги, не се възземаха на възбогъ, за да се радватъ на ведрата небесна синевина. Не жужаха дори наѣкомитѣ. И тишината ставаше страшна, защото по цѣлата равнина бѣха разпилѣни войнишки шатри, предъ шатритѣ стояха войницитѣ на великия воевода Самуилъ съ свити вежди, съ приведени глави и съ по-

гледы отправени въ далечината, където горѣше болярска кула. И мълчаха. Каточели всички тѣзи хора, навикнали на боеве, прежалили живота си за доброто на народа, безгрижни и въ най-страшнитѣ неслоди, — сега бѣха подтиснати отъ страшенъ гнетъ.

Самъ Самуилъ, застаналъ съ скръстени надъ меча си ръце, гледаше къмъ пожара съ мраченъ взоръ и съ тжга поклащаше глава. Неговитѣ най-близки помощници и другари стояха задъ него съ приведени глави.

— Свърши се всичко! — прошепна воеводата и трѣсна глава, за да капнатъ сълзитѣ му.

— Зле се свърши, болярино, — отговори единъ побѣлѣлъ старецъ съ монашеска власеница. — Не трѣбваше така да свършва! Братъ срещу братъ да застанатъ за война! И срамно и грѣшно! Не трѣбваше да стане това жестоко дѣло! Ето: тамъ сега войницитѣ ти, Самуиле, избиватъ челядта на брата ти Аарона!